

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšera v právní věci žalobce: **L. B. T.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 1. 2017, č. j. 17 A 117/2016 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka (dále jen „správní orgán I. stupně“), rozhodnutím ze dne 11. 5. 2016, č. j. CPR-9137/ČJ-2016-931200-SV, uložilo podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobci správní vyhoštění a stanovilo, že žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie po dobu jednoho roku. Žalobcovo odvolání žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 16. 11. 2016, č. j. MV-83727-9/OAM-2016.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, v níž namítl, že správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť se nezabýval otázkou, po jak dlouhou dobu se žalobce zdržoval v ČR neoprávněně. Rovněž z rozhodnutí nebylo zřejmé, proč mu bylo správní vyhoštění uloženo v délce jednoho roku. V každém případě považoval žalobce uložené opatření za nepřiměřené, a to jak vzhledem k nízké společenské nebezpečnosti jeho jednání, tak vzhledem k dopadům do soukromého a rodinného života. Na žalobce měl být vztážen § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť veškerý rodinný život

žalobce je tvořen rodinnými vztahy cizince na území ČR. Závěrem žalobce namítl, že se správní orgán I. stupně nedostatečně vypořádal s jeho vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí.

[3] Krajský soud žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Krajský soud měl za to, že skutkový stav byl správními orgány zjištěn v dostatečném rozsahu. Z žalobcova cestovního pasu vyplynulo, že na území ČR pobýval nelegálně již od 18. 12. 2015, o mezinárodní ochranu však požádal teprve 5. 4. 2016. Žalobce přitom výslovně odmítl upřesnit okolnosti a dobu svého příjezdu do ČR a délku pobytu. Z provedeného dokazování dále vyplynulo, že žalobce se při svém pobytu staral o děti svého strýce a tety. Bylo tudíž prokázáno, že se u žalobce nejednalo pouze o jednorázový nelegální vstup na území ČR, a byly tak naplněny podmínky § 103 písm. n) a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

[4] Krajský soud následně dospěl k závěru, že doba vyhoštění v délce jednoho roku je přiměřená, neboť maximální doba vyhoštění činí až tři roky, přičemž v žalobcův neprospěch hovořilo zejména jeho odmítnutí vypovídat o skutečnostech rozhodných pro zjištění délky nelegálního pobytu a vazeb v ČR. Tyto vazby jsou přitom velmi volné, neboť žalobce uvedl toliko péči o děti tety a strýce po neurčenou dobu. Napadené rozhodnutí proto nebylo podle krajského soudu nepřiměřené z hlediska zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života. K poslední žalobní námitce krajský soud uvedl, že neobsahuje konkretizaci opomenutých tvrzení v jeho vyjádření. Žalobce navíc podle obsahu správního spisu vyjádření k podkladům vůbec nepodával.

III.

[5] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[6] Podle stěžovatele se krajský soud dostatečně nevypořádal s žalobními námitkami. Opětovně proto namítl, že správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť zjišťoval pouze okolnosti svědčící v stěžovatelův neprospěch, ačkoliv měl zjišťovat také okolnosti svědčící v jeho prospěch. Tuto vadu nenapravit ani žalovaný, ani krajský soud. Stále tak nebylo objasněno, jak dlouho trval stěžovatelův neoprávněný pobyt na území ČR a jaký byl stěžovatelův vztah s tetou, strýcem a jejich dětmi. Krajský soud se následně nedostatečně vypořádal také s námitkou nepřiměřenosti užitých opatření, a to s ohledem na nedostatečně zjištěný skutkový stav a dopad rozhodnutí do stěžovatelova soukromého a rodinného života.

IV.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zrekapituloval skutkové okolnosti případu a uvedl, že stěžovatelovy námitky považuje za nedůvodné.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Podle stěžovatele došlo ze strany správních orgánů k porušení § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť nezjišťovaly také okolnosti svědčící ve prospěch

pokračování

stěžovatele. Tuto vadu pak nenapravit ani krajský soud, čímž zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností. Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře již mnohokrát konstatoval, že má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný a jakým způsobem tyto skutečnosti zhodnotil (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS).

[11] Krajský soud ve vztahu k délce stěžovatelova pobytu na území České republiky poukázal především na to, že stěžovatel odmítl vypovídat o okolnostech a době příjezdu do České republiky a správnímu orgánu I. stupně se následně nepodařilo dohledat jakékoliv záznamy o stěžovateli jak v evidencích Policie České republiky, tak v Cizineckém informačním systému. V takové situaci lze považovat za dostatečné, pokud správní orgán I. stupně postavil najisto, že stěžovatel na území pobýval přinejmenším od 18. 12. 2015, kdy mu byl Zastupitelským úřadem Vietnamské socialistické republiky v Praze vydán cestovní pas. Nejvyšší správní soud považuje tento závěr za správný. V době správního řízení stěžovatel na území ČR prokazatelně pobýval nelegálně přinejmenším čtyři měsíce, závěr správních orgánů, že stěžovatel se na území ČR zdržoval neoprávněně po delší dobu, byl tudíž podložen dostatečnými důkazy. Pokud byl stěžovatel toho názoru, že objasnění skutečné a konkrétní délky jeho pobytu v ČR mohlo svědčit v jeho prospěch, nic mu nebránilo skutečnosti vedoucí k objasnění ve správním řízení uvést. To však stěžovatel učinit výslovně odmítl, žádné takové skutečnosti ostatně netvrdil ani v řízení před správními soudy. V tomto ohledu tudíž Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu přezkoumatelným.

[12] Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů a krajského soudu také v nedostatečném zkoumání svého soukromého a rodinného života. Ani v tomto směru však Nejvyšší správní soud nepovažuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný. Jak uvedl krajský soud, správní orgány vyšly ze stěžovatelova vyjádření, že v ČR ani v jiných státech EU nežije osoba, která by jeho odjezd z území považovala za nepřiměřený zásah do svého soukromého či rodinného života, a dále rovněž posuzovaly a zohlednily povahu jeho vazeb k strýcovi a tetě, kterým měl podle své výpovědi pomáhat s hlídáním dětí. Stěžovatel opět ani v žalobě, ani v kasační stížnosti netvrdí, jaké aspekty jeho soukromého a rodinného života měly být správními orgány, potažmo krajským soudem, opomenuty. Podle Nejvyššího správního soudu byl tudíž skutkový stav zjištěn dostatečně, tuto námitku proto považuje za nedůvodnou.

[13] Stěžovatel dále tvrdí, že se správní orgány a krajský soud dopustily chybného právního posouzení otázky, zda vyhoštění nepředstavuje nepřiměřené opatření, a to s ohledem na nevyjasněnou délku jeho pobytu a nedostatečné posouzení zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Pokud jde o přiměřenost doby vyhoštění ve vztahu k délce stěžovatelova nelegálního pobytu v ČR, Nejvyšší správní soud podotýká, že stanovení délky vyhoštění je diskreční pravomocí správního orgánu, přičemž soudy přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při rozhodování nepřekročil meze správního uvážení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41). Maximální doba vyhoštění podle § 119a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců činí tři roky. Správní orgány vzaly v potaz především skutečnost, že stěžovatel po dobu několika měsíců pobýval na území ČR nelegálně, nesnažil se svůj pobyt řešit zákonnou cestou a následně odmítal objasnit okolnosti svého příjezdu do ČR a skutečnou délku svého pobytu. Nejvyšší správní soud tudíž považuje za správný závěr krajského soudu, že správní orgány nepřekročily meze svého uvážení a vyhoštění na dobu jednoho roku je přiměřené.

[14] Pokud jde o hodnocení přiměřenosti vyhoštění ve vztahu ke stěžovatelovu soukromému a rodinnému životu, jak Nejvyšší správní soud uvedl například v rozsudku ze dne 5. 3. 2013,

č. j. 8 As 118/2012 - 45, při posuzování možného porušení práva na soukromý a rodinný život je nutné vyjít z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, která zohledňuje zejména: „(1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) ‚imigrační historii‘ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.“ Správní orgány a krajský soud vzaly v potaz jak dobu stěžovatelova pobytu na území ČR, ačkoliv se jim nepodařilo zjistit její přesnou délku, tak skutečnost, že návrat do země původu mu nebude působit potíže, neboť se bude vracet do společnosti a kultury důvěrně známé. Pokud jde o samotný stěžovatelův rodinný život, správní orgány i krajský soud zohlednily jak stěžovatelovo vyjádření, že v ČR ani v jiných státech EU nežije osoba, která by jeho odjezd z území považovala za nepřiměřený zásah do svého soukromého či rodinného života, tak skutečnost, že vazby k strýcovi a tetě, kterým měl toliko pomáhat s hlídáním dětí, jsou velmi volné. Jejich přerušeni tudíž nemůže představovat porušení stěžovatelova práva na soukromý a rodinný život. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že krajský soud i správní orgány se možným zásahem do stěžovatelova soukromého a rodinného života zabývaly dostatečně, a s jejich závěry se ztotožňuje. I ve vztahu k této námitce musí Nejvyšší správní soud podotknout, že je formulována velmi obecně a neobsahuje žádnou konkrétní argumentaci, která by svědčila o porušení stěžovatelova práva na soukromý a rodinný život. Ani tuto kasační námitku proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[15] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[16] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. května 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu